

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00392 / 01.11.2017 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	PRUNCUȚ, Daniela. Tudor Arghezi – între credință și tăgadă - studiu de specialitate -. <i>Repere didactice moderne</i> . 4/2014. pp.31-35.
OA	PICIORUȘ, Dorin Octavian. Tudor Arghezi și dorința de revelare a lui Dumnezeu. <i>Teologie pentru azi</i> . 26 iulie 2007. Disponibil la: www.teologiepentruazi.ro/2017/08/04/tudor-arghezi-si-dorinta-de-revelare-a-lui-dumnezeu-actualizat/ . Ultima accesare: 25 octombrie 2017.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.32:19 – p.33:05	p.02:18 – p.02:28
p.33:06 – p.33:13	p.06:04 – p.06:13
p.33:19 – p.34:02	p.07:22 – p.08:15
p.34:03 – p.34:20	p.08:21 – p.09:10
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipe Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioane de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Teologie pentru azi

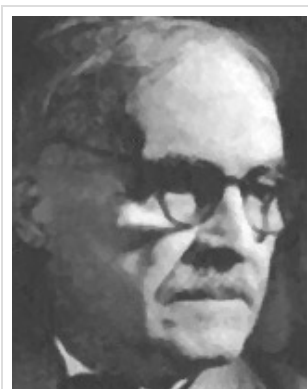
O platformă ortodoxă pentru o reală postmodernitate

Tudor Arghezi și dorința de revelare a lui Dumnezeu

BY [PR. DR. DORIN OCTAVIAN PICIORUȘ](#) / ON 26 IULIE, 2007

/ [IN CONFLUENȚA MODERNISMULUI CU ORTODOXIA, LITERATURA
ROMÂNĂ DIN PERSPECTIVĂ ORTODOXĂ](#)

*Ispitele ușoare și blajine**N-au fost și nu sunt pentru mine.*Tudor Arghezi, *Psalm (Sunt vinovat că am râvnit)*

Fostul părinte Iosif, monah la Cernica și apoi ierodiacon și secretar la Mitropolie, cunoscut mai adesea ca poetul Tudor Arghezi, este considerat ca unul dintre cele mai reprezentative nume în poezia română modernă, alături de Bacovia, Blaga și Barbu. Receptarea sa ca poet religios este însă grav distorsionată de felul în care i-au fost aplicate, în interpretare, șabloane de gândire de inspirație catolică și protestantă, cu care el nu avea nimic în comun.

Șerban Cioculescu, Pompiliu Constantinescu, Crohmălniceanu și Nicolae Balotă îl așază pe Arghezi *între credință și tăgadă* (sau *între tăgadă și abdicare*) – P. Constantinescu îl consideră însă cel mai mare poet religios al generației sale – , iar N. Manolescu îl califică de-a dreptul ca „poet nereligios”, ceea ce este o exagerare. Căci între a te manifesta uneori blasfemiator și a fi total nereligios este o diferență semnificativă.

Laurențiu Ulici nu e de acord cu această calificare de poet al *tăgădei*, dar îl consideră pe Arghezi iconoclast, în timp ce Roxana Sorescu se apropie mai mult de adevăr, considerând ca esențială, în lirica argheziană, căutarea stării de grație (de har): Arghezi este „departe de pendularea unanim atribuită poetului între *credință* și *tăgadă*. O religiozitate împiedicată să se realizeze în transă [în extaz n.n.] mistică nu e mai puțin religiozitate și *a căuta gemând* nu înseamnă a nu crede. (...) Ceea ce imploră poetul e starea de har din care s-au născut psalmii cântărețului David, spiritualitatea în care dialogul cu Dumnezeu devine atitudine firească în restriște sau la bucurie”. Dar și Roxana Sorescu se contrazice uneori, pentru că în altă parte vorbește de „vocația luciferică a poetului”, ceea ce intră în

pentru că acolo nu există credința în harul necreat al lui Dumnezeu care este slava Sa veșnică, ci într-o *grație creată* acordată omului, dar care nu îl îndumnezeiește și nu îl modifică interior.

Toată revolta lui Arghezi e una manifestată împotriva lui Dumnezeu pentru că nu i-a dăruit și lui această revelație. Regăsim mereu în poezia sa versuri de genul acestora: **Vreau să vorbești cu robul tău mai des.** /.../ Când magii au purces după o stea, / **Tu le vorbeai – și se putea.** / Când fu să plece și Iosif, / Scris l-ai găsit în catastif / Și i-ai trimis un înger de povață – / **Și îngerul stătu cu el de față.** / Îngerii tăi grijeau pe vremea cea / Și pruncul și bărbatul și femeia. / Dar mie, Domnul, veșnicul și bunul, / Nu mi-a trimis, de când mă rog, niciunul. (Psalm: Nu-ți cer un lucru prea cu neputință).

Sau: **Sfinții-au lăsat cuvânt că te-au văzut...**(Psalm: Pentru că n-a putut să te-nțeleagă); În rostul meu tu m-ai lăsat uitării / Și mă muncesc din rădăcini și sânger. / **Trimite, Doamne, semnul depărtării,** / Din când în când, câte **un pui de înger.** (Psalm: Tare sunt singur, Doamne, și pieziș); O sută de veacuri, cusute-n cotoare, / Aduc mărturie și semn cunoscut / Că **oameni** în vremuri, **aleși, te-au văzut** / Întreg, în odăjdii de brumă și soare (Inscripție pe Biblie).

Acest ultim poem, *Inscripție pe Biblie*, este și o mărturie solidă a faptului că poetul nu așteaptă revelarea scriptică a Cuvântului, ci revelarea Lui reală, așa cum Îl vedeau *oamenii aleși* de odinioară (și Îl văd și astăzi – cererea lui Arghezi ar fi lipsită de sens în absența acestei credințe): *O mie de neamuri, plecate, domoale / Te caută-n ceruri, în vis, pe pământ. / Ascuns Te-au găsit în Cuvânt. / Sfărâmă Cuvântul: cuvintele-s goale.* Poetul se roagă pentru revelarea Cuvântului din cuvintele Scripturii, pentru înălțarea lui la o înțelegere și o cunoaștere a lui Dumnezeu superioară lecturii și

dacă raportarea la El se face exclusiv în virtutea cuvintelor scrise în Biblie și excluzând relația directă cu El, revelația personală a lui Dumnezeu în viața credinciosului.

Și tocmai de aceea E. Lovinescu își bătea joc de poet, referindu-se la efectul asupra lui al „unei educații religioase în conflict cu realitățile vieții și cu datele științei”[3], precum și de faptul că el avea „psihologia călugărului halucinat de viziunea Domnului”[4]. Nu ne e greu să înțelegem că, prin *halucinație*, Lovinescu denumeste de fapt teofaniile/epifaniile așteptate și dorite de Arghezi, numai că este de neînțeles cum să se lase *halucinat* un spirit atât de realist și de sarcastic ca Arghezi, un polemist acerb și plin de ironie ca el – doar dacă nu este vorba de nicio *halucinație*, ci de *vederi* care au o cu totul altă natură!

Lovinescu, pe de altă parte, era și el îndeajuns de *halucinat de viziunea Occidentului*, încât să nu mai vadă nici cea mai mică urmă de mistică sau de tradiție ortodoxă în toată literatura română. Literatură în care *îngerii* au supraviețuit (inclusiv în poezia *avangardistă* a lui Arghezi), și după ce Lovinescu i-a declarat *dispăruți* [5] din peisajul lumii moderne, în conformitate cu *datele științei*, de dragul cărora criticul a făcut să dispară și vreo 16 secole de cultură românească ortodoxă de pe harta istoriei.

O poezie din categoria *Psalmilor* (*Ruga mea e fără cuvinte*) vorbește foarte limpede (pe cât se poate de clar în limbajul frust și eliptic al liricii argheziene) despre cunoașterea lui Dumnezeu în mod revelațional, despre ieșirea din sine în mod extatic și vederea Lui cu ochiul duhului nematerialnic, pentru ca *mintea mea să poată să-nțeleagă / Nengenunchiată firii de pământ*. Pentru a ajunge însă la extazul duhovnicesc, este nevoie de o asceză neîntreruptă și de privegheri cu rugăciune în care *Săgeata nopții zilnic vârful-și rupe / Și zilnic se-ntregește cu metal*, care să ducă la

sufletului: *Sufletul meu, deschis ca șapte cupe, / Așteaptă o ivire din cristal, / Pe un ștergar cu brâie de lumină.*

Aceste versuri sunt o foarte bună ilustrare a faptului că Arghezi este de neînțeles în afara tradiției isihaste și monastice pe care poetul o cunoștea în mod intim. *Săgeata nopții* este rugăciunea îndreptată cu stăruință către Dumnezeu în timpul privegherilor de noapte ale monahului sau ale rugătorului. Această rugăciune se transformă în încordare totală a întregii ființe, concentrare care devine din ce în ce mai puternică pe măsură ce practica rugăciunii (Psalmi, rugăciunile Sfinților, rugăciunea inimii) unifică mintea cu inima și puterile lăuntrice ale sufletului, așa încât *zilnic vârful și rupe / Și zilnic se-ntregește cu metal*. Adică, în fiecare zi, nevoitorul observă că, rugându-se, sufletul și trupul lui slăbesc, obolesc, dar constată și o întărire interioară a duhului său, prin care prinde curaj să meargă mai departe și să fie și mai stăruitor în rugăciune.

Iar rugăciunea stăruitoare atrage harul Duhului Sfânt și descoperirea luminii dumnezeiești, în extaz duhovnicesc, care se vede cu ochii duhului și care se produce atunci când și sufletul este plin de dor și smerit: *Sufletul meu, deschis ca șapte cupe, / Așteaptă o **ivire din cristal**, / Pe un ștergar cu brâie de lumină.*

Sufletul care vede lumina lui Dumnezeu este ipostaziat prin metafora mistică a celor *șapte cupe* și prin cea a *ștergarului*, ultima fiind o variantă românească a *mahrimei* în care trebuie să se imprime chipul lui Dumnezeu.

Dacă acesta este țelul și răsplătirea, adică vederea Domnului sau a Sfinților și Îngerilor Lui, în lumina Sa veșnică, pe de altă parte, povara poruncilor lui Hristos și renunțarea la plăcerile vieții i se par uneori lui Arghezi fapte prea greu de îndeplinit. Asceza e pentru el prea dificilă și prea îndelungată și resimte ca apăsătoare *grelele*

pieziș). Astfel de atitudini sunt regășibile în poezia sa, precum și alternanța între smerenie, recunoașterea neputinței și cărtire. S-ar putea însă ca și stilul poetic arghezian să fie provocator de confuzii, adevăratele sentimente și tandrețea inimii lui fiind acoperite de vălul expresiei dure.

Însă, fără a trăi extazul duhovnicesc și fără revelarea lui Dumnezeu în mod personal în viața sa, lumea, atât cea interioară cât și cea exterioară, este – ca și în cazul lui Bacovia și al lui Blaga – *marele ocol și zarea mării stepe fără scăpare (Psalm: Pribeag în șes, în munte și pe ape)*.

Toți acești poeți moderni suferă de claustrofobia infernului, în lipsa orizontului duhovnicesc al veșniciei, pe care doresc să-l zărească în mod real.

Descriindu-ne *categoriile negative* ale teologiei protestante moderne, Crohmălniceanu nu face decât să ne contureze trăirile și atitudinile unui spirit total opus celui regășibil în operele argheziene: teologia dialectică „pune un accent capital tocmai pe natura divinității, *absolut alta* decât a omului. Dumnezeu rămâne mereu *dincolo* de posibilitățile reprezentărilor umane. Felul paradoxal în care el înțelege să se facă, atunci când vrea, cunoscut omului îl mărturisește Scriptura. [Arghezi urmează mărturiile Scripturii pe filiera Tradiției ortodoxe și a învățăturii isihaste, nu pe cea protestantă a principiului *sola Scriptura n.n.*]

Noua sensibilitate poetică religioasă se caracterizează astfel printr-o tendință pronunțată de întoarcere la universul biblic și la glasul profetilor. [Arghezi vrea *să-i vadă* pe profeti vestindu-i voia Domnului, nu *să-i recitească* pe aceștia din Biblie, în timp ce teologia protestantă dialectică nu preconizează decât o actualizare a mesajului lor, nu și o sesizare duhovnicesc-reală a acelor n.n.] Că